

V zahradě

Už od dětství jsem měla ráda zahradu u našeho domu. Nebyla moc velká, ale v porovnání s naším domem to byl dost velký prostor.

Máma ráda zahradničila, a tak tu měla zasazeny okrasné kameny, pěstovala i něco k jídlu a vysadila keře rozkvétající v každém ročním období. Zahrada tak měla mnoho tváří.

V tomto malém světě bylo i několik míst, kde jsem mohla relaxovat. Byla jsem za ně vděčná - jako dítě jsem klidně i v oblečení sedávala nebo polehávala rovnou na zemi. Když jsem vyrostla, vždycky jsem si rozložila deku, vzala si pití a pokud nebylo co na práci, jen tak jsem tam seděla. Máma, táta a Hiroši říkávají: „Ty tam nic neděláš a stejně tě to nikdy neomrzí, že?“. Opravdu mě to nenudilo – pokaždé jsem se podívala na široou oblohu, pak na mech nebo mravence pod nohama, a když jsem se znovu podívala vzhůru, mraky změnilly polohu nebo nebe změnilo barvu. Takto jsem sledovala po troškách se měnící svět. Po chvíli jsem se zadívala, jak mi na ruce dopadají sluneční paprsky. Až mě děsilo, jak rychle ubíhá čas.

Tolik let je to ten samý pohled, že občas úplně zapomenu, kolik mi vlastně je. Sednu si na velký kámen a zase se střídavě se dívám na oblohu, do mohutných větví a listů, potom zase na mravence, kamínky nebo hlínu. Tehdy přestávám vnímat vlastní velikost, a to mě těší. Když jde máma občas nakoupit, nebo táta přijde dřív domů, najdou mě v zahradě. Z tohoto pohledu je rodičům jasné, že nesnáším být za hezkého počasí zavřená v pokoji. Během slunečných dnů jsem už součástí zahrady. Když procházejí bránou, pozdraví mě, aniž by se nad tím pozastavili.

I Hiroši přichází. Ale nepřichází hlavní bránou. Vchází bambusovou brankou. Hiroši špatně vidí, takže vždycky přivře oči aby se přesvědčil, že jsem to já. Usmívám se. On se taky usmívá. V celé naší společné historii, od dětství po dospělost, je vepsán tenhle úsměv. Když se věci odehrávají stejně po delší dobu, zrodí se v nich zvláštní hloubka. Náš úsměv je přesně taková věc. Další nová skvělá věc je, že by mě nikdy nenapadlo, že se něco tak hlubokého dá rozbít pouhým mrknutím.

V takové chvíli si říkám, že se opravdu nacházíme na místě beze stropu a bez stěn. Přestáváme dbát na proud času a v celém světě se na sebe díváme jen my dva. Mám pocit, že můžu slyšet hudbu a cítit sladkou vůni trávy. Setkáváme se tváří v tvář na místě, kde žijí pouze naše smysly a duše, v tomhle světě bez zábran/bariér pod rozpínajícím se nebem. Rozdíl ve věku, ani v pohlaví neexistuje, pocit osamění se rozrůstá.

Ať jsem kdekoliv, pokud mě bezděčně popadne nepříjemný pocit, vždy se v srdci navrátím k chvílím stráveným v zahradě. Ona je bodem a nekonečně neměnným prostorem, od kterého se odráží mé smysly.